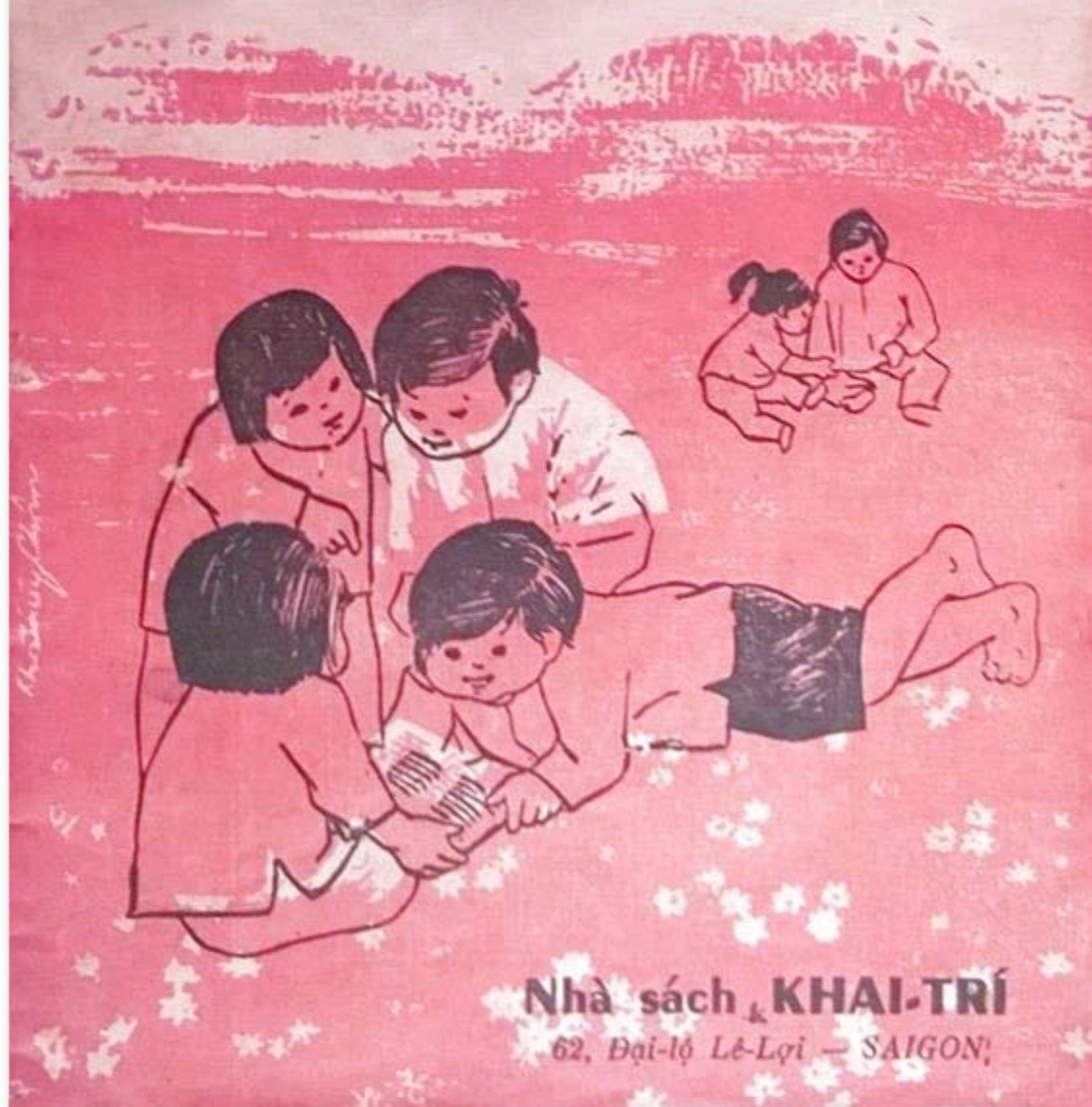

Loại sách nhi đồng
TUỔI THƠ

THÂM - THỆ - HÀ

Con chim xanh

Nhà sách KHAI-TRÍ

62, Đại-lộ Lê-Lợi — SAIGON!

Thẩm Thệ Hà

Con Chim Xanh

MỤC LỤC

Con Chim Xanh
Rừng Xanh Huyền Bí

Con chim xanh

Ngày xưa có nàng Công chúa đẹp như hoa vàng và lành như suối ngọt. Người ta ca ngợi nàng như là tinh anh của trời đất để tô điểm cho bầu sông núi nghìn năm.

Kim Nga công chúa có hai tội làm cho Hoàng hậu ghét cay ghét đắng nàng: một vì nàng là con ghẻ; hai là vì nàng quá đẹp và nhân từ. Trái lại, con gái cưng của Hoàng hậu, Đan Tâm công chúa, là sự tương phản rõ rệt với Kim Nga từ dung nhan đến tánh hạnh. Đó là đầu mối để gây ra câu chuyện thê thảm của đôi giai nhân, và tài tử như sau đây:

Một vị Hoàng tử tên Hoa Lệ và chàng xứng với tên ấy - từ một nước xa đến tận ngai vàng để xin cưới Công chúa Kim Nga. Chàng là một trang tài tuấn, văn chương đã thông nhuần kim cổ, lược thao đã làm khiếp mặt anh hùng. Nhà vua lấy làm mừng; Kim Nga cũng thầm thỏa nguyện.

Nhưng một uy quyền hơn vua xen vào ngăn cản. Uy quyền ấy là Hoàng hậu. Mà với Hoàng hậu, nhà vua chỉ là một cái máy để cho bà sai khiến. Cho nên, một đêm, Hoàng hậu cùng đi với một tiên nữ, đến bảo chàng rằng:

- Chào Hoàng tử, đêm nay là đêm hoa chúc của Hoàng tử và Đan Tâm công chúa. Vậy Hoàng tử hãy mau sửa soạn để dự buổi tiệc hoa.

Hoàng tử Hoa Lệ, mắt lóng lánh như hai ngọn nến vàng:

- Thừa Hoàng hậu, Hoàng hậu không được trái lệnh vua.

- Hoàng tử làm, lệnh ta tức là lệnh vua.

- Thừa Hoàng hậu, thần tử còn một lệnh thiêng liêng hơn mà thần không bao giờ quên: Kim Nga công chúa.

Hoàng hậu mỉm cười độc ác:

- Công chúa đã bị ta giam trên ngọn tháp. Hoàng tử không bao giờ còn thấy mặt nàng.

- Thần tử sẽ hóa làm chim xanh để đến gần Công chúa.

Hoàng hậu giận đỏ mặt, tiếng rang rảng lộng lẫy uy quyền:

- Hỡi chàng Hoàng tử đáng thương kia! Hoàng tử nên nhớ: "Giang sơn đâu, anh hùng đấy". Không một ai trong giang sơn này lại dám trái lệnh ta.

Hoàng tử mỉm cười mai mỉa:

- Và vì trái lệnh nên Công chúa Kim Nga bị giam cầm trên từng tháp? Còn ta, thưa Hoàng hậu?

Với một cái vẫy tay của Hoàng hậu, nàng tiên nhẹ nhàng bước đến, tay cầm cây liễu phượng lấp lánh kim cương. Nàng tiên bảo:

- Còn chàng, thưa Hoàng tử, chàng hãy lập tức bay khỏi cánh cửa này, và trọn bảy năm chàng phải nhận lấy số kiếp con chim xanh về rừng thẳm, đúng theo ước nguyện của chàng ban nãy.

Nàng tiên vừa dứt lời, Hoàng tử đã biến cả hình dung. Hai cánh tay chàng trở lông rồi biến thành hai chiếc cánh. Thân hình chàng thu nhỏ lại, vướng vúi những đốm lông tơ màu xanh. Đôi mắt thu tròn lại, long lanh như hai vì sao. Mũi chàng hóa thành một cái mỏ ngà, và trên đầu mọc ra một cái mồng trắng như hoa tơ.

Con chim vừa thành hình, vội cất cánh bay khỏi cánh cửa, lạnh lùng buông lại một tràng tiếng náo nề...

° ° °

Gió sương không quyến cánh chim giang hồ, con chim xanh xinh đẹp - hay Hoàng tử Hoa Lệ trở về trên ngọn tháp với Kim Nga. Chàng đậu trên cành bạch dương, ngậm hoa vàng rải quanh thềm liễu.

Kim Nga công chúa âu sầu tựa cửa. Hoa bay theo gió thu. Hương mơ hồ trên lá ngọc.

Hoàng tử vội cất cánh bay lên ngọn dương, rồi cất tiếng gọi nàng:

- Công chúa! Công chúa!

- Người là ai?

- Một vị Hoàng tử.

- Một vị Hoàng tử?

- Phải, hỡi nàng Công chúa xinh đẹp, một Hoàng tử đã yêu nàng tha thiết và không yêu ai nữa khác hơn nàng.

- Chàng nói gì? Phải chăng là một cạm bẫy của Hoàng hậu!

- Không, Kim Nga công chúa của ta ơi!

Dứt lời, chim xanh gieo mình như chiếc lá thu rơi cạnh cửa sổ. Công chúa hải hùng nhận ra người nói chỉ là con chim xanh đẹp tựa tranh, lông mịn màng, lời nói êm như tiếng đàn thánh thót. Chim xanh nói:

- Cảm ơn đáng Cao cả đã cho ta gặp lại nàng.

- Nhưng chàng là ai, hỡi chim xanh hoa lệ?

- Nàng vừa nói đến tên ta, một vị Hoàng tử.

- Hoàng tử Hoa Lệ là con chim xanh xinh đẹp này ư?

- Ta là Hoa Lệ đây, Công chúa! Ta bị Hoàng hậu hóa kiếp làm chim xanh. Từ nay ta chỉ là con chim nhỏ bay liệng trên cành dương cho nàng xem những đêm trăng mờ...

Công chúa ghen ngào, nước nở. Con chim xanh đậu trên vài nàng.

- Công chúa ơi, ta cũng muốn khóc như nàng.

Đêm đã tàn. Trống tan canh đã điểm trong thành. Hai người đành quyến luyến xa nhau. Trước khi bay đi, chim xanh hẹn mỗi đêm sẽ trở về cùng nàng gặp gỡ.

° ° °

Song Công chúa vẫn băng khuâng lo sợ. Có ai giữ được cánh chim xanh ở một phương mà vương ở bốn phương? Biết đâu một ngày kia, một ngày thể lương nhuộm bức hoàng thành, con chim ấy sẽ không bay về với mũi tên trên cánh, máu ngày xanh nhuộm đỏ trên cành dương? Biết đâu một ngày kia, gió ngàn phương sẽ mang về vài chiếc lông tàn để đánh dấu một đời chim luân lạc?

Công chúa càng nghĩ ngợi, giọt châu càng tầm tã vạt áo xanh. Nàng khóc suốt ngày, cho đến giờ trở ra cửa sổ đợi chim xanh về chốn hoàng thành. Hai hồn xanh lại gặp nhau trên ngọn tháp.

Khi bình minh đem ánh vàng vào cung điện, ngọn tháp nguy nga loang loáng dưới sương mai, chim lại trở về với rừng thẳm. Nhiều khi chàng cất tiếng ca những điệu bổng trầm âm vang trong ngàn cây nội cỏ, giọng thanh thoát trầm như suối ngọc, khiến người nghe có cảm giác buồn mang mang, buồn một cái gì lơ lửng, một cái gì xa xăm từ ngàn xa thăm thẳm...

Nhờ chàng ẩn kín trong chòm cây kẽ lá, nên cầu sương điểm cỏ, khách qua đường chỉ nghe giọng ca náo nức như một âm hưởng huyền bí. Vì thế, người ta cho là một hồn ma lạc lõng, chạnh niềm xưa than thở dưới trăng mờ. Từ đó không còn ai lai vãng đến khu rừng. Và tiếng hát vẫn chơi vơi như chiếc thuyền ngư phủ...

Công chúa Kim Nga đã yên tâm, không còn sợ mũi tên oan nghiệt hay chiếc lông xanh theo gió bay về cung. Nhưng than ôi! Hạnh phúc của hai người chỉ mong manh theo đợt gió...

Một hôm, Hoàng hậu sai một con tì nữ đến để hầu hạ nàng. Công chúa biết tì nữ vâng lệnh Hoàng hậu đến dò dẫm cử chỉ, hành động của nàng, nên từ đó đêm đêm công chúa không dám ra cửa sổ đón chim xanh. Nàng biết chim xanh còn quanh quẩn trên ngọn tháp, nhưng biết làm sao? Đợi một đêm, con tì nữ mỗi một vì luôn mấy ngày canh chừng Công chúa, thiếp đi trong giấc ngủ say sưa, nàng mừng rỡ mở cửa sổ ra, rồi cất tiếng gọi Hoàng tử:

- Chim xanh, chim xanh,

Trăng vàng giải ánh mong manh,

Người xưa chờ bóng chim xanh trở về...

Hoàng tử nhậnặng tiếng gọi, vội vàng đáp xuống cửa sổ. Hai người thẩn thức nhìn nhau. Hai hàng lệ lăn tròn trên má đào Công chúa. Con chim xanh rầu rầu ngẩng đầu lên như để an ủi nàng:

- Công chúa, nàng đừng khóc nữa, ta sẽ cứu nàng ra khỏi ngọn tháp này.

Trăng lơ mờ trong vầng mây thăm thẳm. Tư bề êm lặng. Vài con chim ăn đêm trong rừng thẳm đưa ra những tràng tiếng náo nức.

Công chúa đưa tay vuốt lông tơ mượt trên mình chim. Con chim được người âu yếm, thu hai cánh lại, lặng yên trong bàn tay êm ấm của Kim Nga công chúa.

Đêm sau, hai người lại mừng rỡ gặp nhau. Nhưng đến đêm thứ ba, con tì nữ chợt tỉnh dậy lúc nửa khuya. Nó thoáng nghe có tiếng người trò chuyện bên cửa sổ. Nó rón rén lại gần và thấy: dưới ánh trăng, công chúa đang âu yếm chuyện trò với chim xanh. Cho đến khi trăng xế, sương mờ, người và chim mới ngậm ngùi từ giã. Dường như linh tính báo trước một cuộc chia phôi sắp sửa, cả hai ngần ngại không muốn lìa nhau. Vàng lê dương đã le lói trên chòm cây, Công chúa đành phải trở về giường với đôi mắt đầy lệ.

Con tì nữ lên đem tin ấy cho Hoàng hậu, rồi lại trở về phòng giả ngủ mê, như không hay biết chuyện gì. Tội nghiệp cho Công chúa, nàng có hay đâu mưu kế độc ác của Hoàng hậu. Nên, như đêm trước, khi trăng lên treo lơ lửng trên cành bạch dương, nàng mở cửa ra cất tiếng gọi chàng:

- Chim xanh, chim xanh,

Trăng vàng giải ánh mong manh,

Người xưa chờ bóng chim xanh trở về...

Nàng chỉ nghe tiếng dội về của rừng thẳm. Bóng chim vẫn bật trong ngàn cây...

Trong ngàn cây, chim xanh đã nghe tiếng gọi của nàng, nên vội tung cánh bay về. Như thường đêm, chim sa xuống cành dương chờ Công chúa. Hoàng hậu đã cho treo gươm sắc trên cành, nên chim xanh vừa đậu xuống liền bị chặt đứt một chân. Đau quá, nó té nhào xuống, lại vướng nhảm lưới gươm khác. Hai chiếc cánh tuột ra hai dòng máu. Biết nguy hiểm, con chim vội dùng chút tàn lực lẩn trốn về rừng. Và trong ngàn cây, nó còn nghe tiếng gọi náo nùng của Kim Nga công chúa.

° ° °

Không được tin tức gì của Hoàng tử, từ ngày chàng ra đi cầu hôn với Công chúa, nhà vua ái ngại. Triều thần đều lo sợ cho tai nạn có thể xảy ra cho chàng, nên tâu xin vua sai người đi tìm Hoàng tử. Người lãnh trách nhiệm ra đi là một vị đạo sĩ, bạn của Hoàng tử Hoa Lệ. Rất thông giỏi nhiều pháp thuật, thường luôn luôn ở cạnh ngài vàng để bảo vệ nhà vua.

Đạo sĩ ra đi, tìm khắp nơi không được tin tức gì của hoàng tử. Cho đến một hôm, qua một khu rừng hoang vắng, mà người ta đồn có nhiều hồn ma thường ca hát những đêm trăng. Chính khu rừng ấy là nơi ẩn của chim xanh. Đạo sĩ vừa đi vừa thổi còi vang khắp rừng, còi hiệu của đạo sĩ khi còn ở trong nước với Hoàng tử. Rừng sâu thẳm thẳm, đạo sĩ phải gọi tên chàng.

- Hoàng tử, Hoàng tử Hoa Lệ...

Chim xanh đang ẩn trên cành cây. Nhận ra tiếng gọi của người bạn thân, chàng mừng rỡ trả lời:

- Đạo sĩ hãy lại đây, Hoàng tử đây mà... Đạo sĩ kinh ngạc nhìn khắp, không thấy tầm dạng người nào. Hoàng tử phải rón rức kêu, giọng thảm thiết:

- Đạo sĩ ơi, ta là con chim xanh đậu trên cành đạo sĩ không nhận ra sao?

Nghe lời ấy, đạo sĩ tìm gặp chàng đang hấp hối lên cành cây. Đạo sĩ vội bước đến, để chàng đậu trên vai. Ngài lấy tay thoa vết thương trên cánh cho Hoàng tử thì máu đã ngừng chảy. Ngài vội để chàng đứng yên trên tảng đá, rồi thoăn thoắt vào rừng. Một lát, đạo sĩ đem về vài thứ cỏ đắp vào mấy vết thương cho chàng, thế là chàng lại bình phục như xưa.

Hai người liền lên một chiếc xe cây, kéo bởi một bầy nhái biết bay. Và trong lúc Hoàng tử kể lại câu chuyện náo nùng của chàng với Công chúa, xe đã đến lâu đài của đạo sĩ.

° ° °

Trong lúc ấy, phụ thân của Kim Nga công chúa băng hà. Hoàng hậu và Đan Tâm công chúa thừa dịp cướp lấy ngài vàng.

Bấy lâu, dân chúng đều căm hờn sự lộng quyền của mẹ con Hoàng hậu. Nước tràn mãi rồi cũng phải vỡ bờ. Những cái gì uất ức tiềm tàng trong lòng họ, chỉ đợi dịp là bùng lên như làn khói lộng. Dịp đó đã đến.

Sau một hồi kêu gọi nhau đoàn kết thành một lực lượng kiên cố, họ kéo nhau tập nập đến hoàng thành. Kẻ cuốc xuống, kẻ giáo mác, họ reo hò, họ gầm thét. Cả thấy đều tranh nhau đập phá cửa thành.

Thấy có sự nguy biến, Hoàng hậu cho bắc thang lên mặt thành để trấn tĩnh lòng dân. Trấn tĩnh không đáng đến dọa nạt. Nhưng lòng dân công phẫn đã đến cực độ, không có lời hăm dọa nào lay chuyển nổi. Kẻ đó là những loạt súng từ hoàng thành bắn ra. Vài cây ngã bên dân chúng. Vài mươi người gạt cây xông lên, tiếp theo sau hàng vạn người.

Trận kịch chiến kéo dài bốn giờ đồng hồ thì cửa thành đổ. Dân quân tràn vô. Tất cả quân sĩ trong thành đều bỏ khí giới đầu hàng. Hoàng hậu và Đan Tâm bị phân thân trong rừng gươm giáo.

Sau ngày đảo chánh, vì tiên nữ xưa đã giúp làm Hoàng hậu, trở về cõi lớp chim xanh cho Hoàng tử Hoa Lệ.

Đôi mái đầu xanh ấy đã thắng trận cuối cùng với thuyết "Gieo nhân lành, gặt quả tốt" của nhà Phật.

Thắm Thệ Hà

Rừng xanh huyền bí

Ngày xưa, ở một nước xa xôi kia, có hai vợ chồng nhà nọ sanh được bảy đứa con. Con thì đông mà cảnh sinh hoạt càng ngày càng chật vật. Cảm thấy mình đã già yếu, không đủ sức làm lụng để nuôi nổi một bảy con, một hôm họ gọi chúng đến bảo với chúng rằng:

- Các con ơi! Ba má không còn đủ sức làm việc để nuôi các con nữa, và ba má lấy làm đau đớn mà phải thấy các con chết đói. Chúng con nay đã lớn, đời bay nhảy sẽ không còn bờ ngõ với các con nữa. Vậy các con phải lên đường mà lập lấy thân danh. Các con hãy đi ngay đi. Vượt qua khỏi khu rừng này, các con sẽ gặp một hòn núi. Bên kia hòn núi là một làng nhỏ mà các con có thể tìm việc làm để dung thân được. Các con hãy đi đi! Cầu xin thần thánh phò hộ các con.

Mấy đứa con ôm lấy cổ cha mẹ mà khóc mướt. Chỉ có Hùng Nhi là còn can đảm giữ lấy nụ cười trên môi - mặc dầu là nụ cười vĩnh biệt - và nó thốt lên trước nhất:

- Thôi, ta lên đường.

Bảy anh em ra đi, lòng còn vương biết bao nhiêu là cảm tình quyến luyến. Thỉnh thoảng, chúng đưa mắt nhìn lại mái tranh cũ kỹ mà chúng đã sống ở đây với bao nhiêu là mộng đẹp vui tươi.

Thằng anh cả nói:

- Ta sẽ không bao giờ gặp lại cha mẹ ta nữa.

Rồi nó khóc lên rưng rức. Hùng Nhi nói:

- Chúng ta đừng nên khóc! Sự khóc lóc làm cho ta yếu mềm, mất cả năng lực, mà khu rừng thì không phải là dễ vượt qua.

Một đứa bé hỏi:

- Tại sao vậy?

Hùng Nhi khẽ lắc đầu, không đáp.

Thằng anh cả nói:

- Thằng Hùng Nhi nó biết cả. Mặc dù đôi chân bé nhỏ của nó không đi nhanh như chúng ta, nhưng tâm trí nó lúc nào cũng sáng suốt hơn ta. Nhưng tại sao em lại nói thế, hử Hùng Nhi?

Hùng Nhi vẫn không trả lời. Nó cố đi mau mà không tài nào theo kịp mấy anh nó. Thằng anh cả thấy vậy tội nghiệp, bảo với mấy em:

- Nào chúng ta hãy đi chậm lại đợi nó với.

Mấy đứa khác đều nói:

- Chúng ta phải vượt khỏi khu rừng này trước khi trời tối. Nó sẽ gặp chúng ta sau.

Rồi chúng vẫn bước đi nhanh, hái trái hai bên đường ăn cho đỡ đói. Thằng anh cả đành bước theo mấy em. Thỉnh thoảng nó nhìn lại phía sau xem Hùng Nhi ở đâu, và có cơ nào có thể dừng lại được thì nó dừng lại thật lâu, cố ý cho Hùng Nhi theo kịp.

Mặt trời đã lặn mà khu rừng vẫn còn dày đặc trước mắt chúng.

Thằng anh cả bàn:

- Ta hãy nghỉ lại đây thôi, không thể nào ra khỏi khu rừng kịp.

Bọn chúng chia nhau leo lên cây, nằm trên cành lá để phòng hờ thú dữ.

Hai giờ sau, Hùng Nhi mới đến. Thằng anh cả chia cho nó mấy trái cây mà nó đã hái dọc đường và dành lại cho em. Hùng Nhi tiếp lấy, ăn ngon lành. Rồi cả thầy đánh một giấc tới sáng. Cho đến khi nghe tiếng gà rừng đánh thức, chúng mới tỉnh giấc và sửa soạn lên đường.

Chúng đi như thế rong rã đã sáu ngày trường, mà khu rừng dường như vẫn còn dày vô tận. Bọn chúng chán nản vô cùng. Nếu không có Hùng Nhi an ủi, thì có lẽ chúng đã dừng lại mà khóc cho hết nước mắt, chớ không can đảm nào đi được nữa. Biết ý, Hùng Nhi tìm đủ cách để phấn khởi lòng các anh, thêu dệt ra hàng trăm truyện cổ tích lý thú, vừa đi vừa kể cho các anh nghe, để chúng quên dậm đường dài và quên cả mệt mỏi.

Lần này chúng không bỏ Hùng Nhi lại sau nữa. Chúng chậm bước lại, đi sát bên cạnh nhau. Giữa cảnh huyền bí của rừng sâu, những quả tim non nớt ấy cần dùng một sự che chở, và tự nhiên, chúng siết chặt lại với quả tim đang đập mạnh, với tất cả năng lực phấn đấu trong lồng ngực của một đứa trẻ.

Buổi chiều ngày thứ bảy, chúng dừng bước lại. Trước mặt chúng, bảy con đường mòn ăn sâu vào rừng.

Thằng anh cả day lại hỏi Hùng Nhi:

- Ta nên theo con đường nào?

Hùng Nhi đáp:

- Chúng ta đã đến một đoạn đường nguy hiểm nhất. Tôi đã ước mong sao chúng ta tránh khỏi, nhưng số mệnh đã đưa chúng ta đến đây.

- Chẳng hay sự nguy hiểm gì vậy?

- Nơi đây là sào huyệt của một bọn Chằng tinh. Chúng có một hình dạng thật quái gở, đầu sư tử, mình heo rừng và đuôi cá sấu. Hơn nữa chúng rất thèm thịt sống. Biết đâu rồi đây chúng ta không là những miếng mồi ngon của chúng? Nay, hình như tôi vừa nghe tiếng bước chân của chúng.

Bọn trẻ nhìn nhau khùng khiếp:

- Bây giờ ta mới hiểu tại sao khu rừng này không còn thấy một con thú. Có lẽ chúng đã bị bọn Chằng tinh ăn hết rồi.

Một đứa khóc lên rưng rức:

- Tại sao cha mẹ lại đưa chúng ta đến một nơi khùng khiếp như thế này?

Hùng Nhi điềm tĩnh:

- Vì nếu ta ở lại nhà, chắc chắn ta sẽ phải chết đói. Đi như thế này, ta còn có hy vọng thoát khỏi bọn Chằng tinh.

- Phải rồi, Hùng Nhi nói có lý lắm. Nhưng bây giờ ta phải làm sao đây?

- Bây giờ mỗi người chúng ta phải can đảm chọn một con đường. Biết đâu bọn Chằng tinh không tụ họp lại một nơi, và chúng ta còn sáu ngõ khác có thể thoát được? Và biết đâu chúng đang rút vào một cái hang nào đó, và chúng ta đều có thể thoát được cả? Tôi vững tin như thế. Nào, chúng ta hãy ôm nhau lần chót rồi chia tay.

Chúng ôm chặt lấy nhau, nước mắt tràn xuống má.

Hùng Nhi chỉ cho mỗi người đi một con đường, dành lại cho mình con đường rộng nhất và đầy những vết chân lồi lõm. Nó ước mong trên con đường này, nó sẽ gặp bọn Chằng tinh tụ họp, để cho sáu anh nó có thể thoát khỏi.

Khi các anh đã khuất dạng, Hùng Nhi mới băng mình vào con đường đã chọn. Nó đi được một lúc, bỗng nghe có tiếng gầm dữ tợn làm rung động cả khu rừng. Một con quái vật từ đâu lù lù đứng chắn ngang trước mặt nó. Con quái vật giống hệt hình dạng Hùng Nhi đã tả cho các anh nó nghe, nhưng thân hình nó to lớn dị thường khiến cho cậu bé dầu can đảm đến đâu cũng phải run lên vì khiếp sợ.

Mụ Chằng tinh cười to:

- Chào cậu Hùng Nhi.

Hùng Nhi kinh ngạc:

- Bà biết tôi?

- Ta biết rõ lắm chứ! Ta biết rõ tất cả mỗi cử chỉ, mỗi hành động của cậu và các anh cậu ngay từ lúc các cậu vừa bước vào rừng. Nào, cậu hãy chào ta đi. Có ai vào nhà người mà chẳng chào người như cậu vậy không?

Mụ vừa nói vừa cất tiếng cười rùng rợn. Tiếng cười chạy dài trên ngàn cây như những tiếng rú. Rồi từ xa, những tiếng khác giống in như thể đáp lại. Mụ nói:

- Các con ta cười đáp lại đó. Các anh người cũng đã may mắn gặp chúng cả rồi. Đã hên lâu chúng ta không được ăn thịt sống; hôm nay mới được những miếng mồi tốt. Nhưng tại sao các cậu lại ốm tong ốm teo như thế này? Chúng ta phải chịu khó nuôi cho mập rồi ăn mới ngon miệng.

Hùng Nhi thở ra một hơi dài, theo mụ Chằng về nhà. Mụ trói cả chân tay nó, bỏ nó ngồi một góc nhà. Xong đâu đó, mụ mới bảo nó:

- Bây giờ thì cậu hãy ngồi yên đây, đừng tìm cách trốn thoát công.

Mụ Chằng ra đi rồi, Hùng Nhi cảm thấy tâm hồn nặng trĩu. Nó để mặc cho hai dòng lệ tràn xuống má. Chẳng phải nó khóc cho số phận nó, nó là người đã vĩnh biệt mẹ cha không một tiếng thổn thức. Nó chỉ thương thay cho số phận các anh nó!

Đang lúc ấy, nó bỗng nghe có tiếng cười:

- Cậu bé kia, bộ cậu muốn biến cái hang của ta thành sông sao chứ?

Hùng Nhi thôi khóc, đưa mắt nhìn quanh. Kế bên nó, một con chuột nhỏ nhắt đang trao tráo mắt nhìn nó. Hùng Nhi hỏi:

- Người là ai?

- Tôi tên là Bính Tý. Tôi lấy làm cảm động dừng bước lại đây, vì nghe cái giọng khóc thảm thiết của cậu.

- Nào tôi có phải là kẻ ưà khóc vì những chuyện không đâu. Nhưng bất cứ người nào lâm vào tình cảnh của anh em chúng tôi, đều không thể không buồn được.

Dứt lời, nước mắt Hùng Nhi lại tuôn ra ràn rụa. Bính Tý giọng gắt gỏng:

- Cậu lại làm ngập cả nhà người ta bây giờ! Thôi thôi, cậu hãy nín đi! Nước mắt của cậu làm cho tôi khó chịu.

Hùng Nhi thở ra một hơi dài, vừa lau nước mắt:

- Bính Tý ơi! Nhà người hãy tha thứ cho tôi. Có lẽ người cũng biết xót thương trước những người đau khổ.

- Phải rồi, phải rồi, nhưng giá cậu cũng như tôi được chứng kiến cảnh tàn sát cả cha mẹ, anh em, vợ con mà không phương nào cứu được, thì chắc rằng cậu không còn khóc được nữa.

- Thật quả vậy sao, Bính Tý? Thật quả gia đình người bị tàn sát tất cả?

- Chao ôi, đó là sự thật! Khi bọn Chằng tinh ăn hết cả các loài thú lớn trong rừng, chúng tìm đến loài vật nhỏ, và cả nhà tôi đều chịu chết dưới nanh vuốt của chúng. May sao, mụ Chằng lại tha cho tôi sống sót và bắt tôi

làm do thám cho mục. Vì vậy mà tôi rõ cả khi các cậu vừa dẫn nhau vào rừng.

- Sao? Chính người đã đưa chúng tôi vào chốn nguy hiểm này? Bính Tý ơi! Nào chúng tôi có hiềm thù gì với nhà người đâu!

Con chuột vểnh râu lên, tỏ vẻ khó chịu:

- Đúng như vậy, đúng như vậy! Bọn cậu không có hiềm thù gì với tôi, nhưng khi người ta đã chịu đựng bao nhiêu sự đau khổ không đáng chịu, người ta không còn biết thương tâm gì đến kẻ khác nữa.

Hùng Nhi nhìn con vật và hiểu tất cả tâm trạng của nó. Dầu sao, đôi mắt nó vẫn còn chan chứa một màu sắc dịu hiền. Cậu bé cúi đầu xuống đưa tay vuốt ve lưng nó:

- Tôi hiểu bạn lắm, bạn Bính Tý ạ! Thật bạn là một người khổ sở! Nhưng bạn hãy vờ lòng vì tôi cũng khổ sở không kém gì bạn.

- Không, không, chớ tưởng rằng tôi vui thú với sự đau khổ của người khác. Chính tôi đã gây ra cho họ đau khổ thật, nhưng tôi vẫn còn phương thuốc chữa.

Đôi mắt Hùng Nhi sáng lên, đầy hy vọng:

- Bạn còn phương thuốc gì, hử Bính Tý?

- Này, cậu nghe đây. Tôi vừa nghe tiếng mục Chằng trở về. Đừng để cho mục ta biết chúng ta là bạn. Mục cho ăn, cậu cứ việc ăn, đừng sợ gì cả. Tôi sẽ cho cậu một thứ cỏ làm cho cậu không thể nào mập được.

- Còn mấy anh tôi?

- Cậu hãy yên lòng, các anh ấy cũng đang chịu một số phận như cậu. Nếu mục Chằng có than phiền tại sao cậu không mập được, cậu nhớ bảo rằng: Chỉ có một cách làm cho cậu hết gầy là làm sao lấy được thứ nước trên đỉnh núi ở giữa khu rừng, và phải đựng nó bằng rổ tre đan. Kia, mục Chằng đã về đến!

Mục Chằng tỉnh về đến thật, mang theo nhiều trái cây. Mục đưa cả cho Hùng Nhi. Cậu bé tiếp lấy và ăn ngon lành. Lời của Bính Tý vừa khuyên làm cho nó vững bụng.

Nhiều ngày như thế đã qua. Một hôm, mục Chằng càu nhàu hỏi nó:

- Quái lạ! Tại sao nhà người ăn mãi mà không mập thêm được tí nào?

Hùng Nhi nhớ lời Bính Tý dặn, đáp ngay:

- Bà chỉ nuôi tôi thất công vì tôi không thể nào mập được đâu. Chỉ có một cách làm cho tôi hết gầy, là bà hãy chịu khó đi lấy thứ nước trên đỉnh núi ở giữa khu rừng này và phải đựng bằng rổ tre đan. Bà hãy đem nước đó về đây cho tôi uống thì tôi mới có thể mập được.

Mục Chằng mừng rỡ:

- Sao bấy lâu cậu không nói cho tôi biết? Thôi cậu hãy ở nhà đợi, tôi sẽ đem nước ấy về cho cậu uống.

Nói xong, mục hồi hả trở ra. Bính Tý từ nãy núp trong kẹt hang, cất tiếng cười đắc thắng:

- Mục đã mắc mưu chúng ta rồi. Trước khi mục trở về đây, ta còn đủ thời gian hành động.

Nói đoạn, nó rán sức gặm sợi dây trói cho Hùng Nhi. Khi sợi dây ở tay đã đứt, Hùng Nhi tự tháo luôn sợi dây ở chân ra. Xong đâu đó, Bính Tý lại dặn:

- Cậu hãy lấy cái trống nhỏ treo trên nóc nhà kia và lấy luôn ba hòn sỏi để ở gần chân cậu. Những vật ấy rồi sẽ giúp ích cho ta. Lấy xong, cậu trở ra ngõ đường cũ, sẽ gặp tôi và mấy người anh của cậu.

Đứt lời, Bính Tý chuồn ra do một lỗ hờ, Hùng Nhi làm y theo lời con vật dặn, rồi hồi hả tìm ra ngã bảy đường. Đến nơi, nó đã thấy Bính Tý và các anh nó đang đứng đợi. Thì ra Bính Tý đã nhanh nhẹn chạy đi cõng trống cho các anh nó và dẫn cả ra đây.

Bầy anh em gặp nhau, lại ôm nhau mà khóc. Bính Tý bảo:

- Chúng ta không có thời giờ bỏ phí. Khóc! Khóc! Các cậu chỉ biết có khóc là giỏi! Các cậu nên biết rằng chúng ta chưa thoát và có thoát được là nhờ ở sự lạnh lẽo của chúng ta. Nào, các cậu hãy theo tôi.

Bính Tý nhanh nhẹn chạy như bay trên cỏ. Bầy anh em đều chạy theo nó.

Chạy hàng giờ như thế, tưởng đã được yên thân, nào hay từ sau bỗng vang đến bước chân rào rào của bọn Chằng. Bính Tý thét lên:

- Bọn chúng rượt theo chúng ta đó. Chắc chúng đã biết mình bị mắc mưu vì không thể nào đựng nước trong một cái vỏ bằng tre đan cho được. Mau lên! Mau lên! Chúng ta sắp ra khỏi khu rừng.

Mặc cho lời thúc hối của Bính Tý, bầy anh em không thể nào chạy mau lên được, phần vì mệt, phần vì khủng khiếp quá.

Tiếng chân rầm rập phía sau đã gần, và tiếng gầm thét dữ tợn làm rung chuyển cả cây cối.

Bính Tý bảo Hùng Nhi:

- Cậu hãy đánh trống lên.

Rồi day lại bảo mấy người anh.

- Các cậu hãy đỡ Hùng Nhi trên tay, khiêng cậu ấy chạy. Mau lên! Mau lên!

Mọi người làm theo lời dặn, và Hùng Nhi bắt đầu đánh trống.

Tức thời, tiếng chân rầm rập phía sau dừng lại. Bọn trẻ đưa mắt nhìn xem thì thấy bọn Chằng đang vung vẩy đuôi nhảy múa theo nhịp trống. Có điều chúng vừa nhảy múa, vừa đuổi theo. Bọn trẻ lấy làm quái gở, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn lại, cùng nhau cười lấy làm thích ý.

Bính Tý nghiêm giọng:

- Các cậu hết khóc đến cười, đều không phải lúc. Tiếng trống huyền bí lần lần sẽ hết linh nghiệm và chúng sẽ theo kịp ta. Mau lên! Mau lên!

Bính Tý nói đúng. Mặc dầu Hùng Nhi cố sức đập mạnh, tiếng trống lần lần giảm đi rồi không kêu nữa. Vừa lúc đó, tiếng chân bắt đầu rầm rập trở lại như mưa bão.

Lần này, bọn Chằng đã theo gần kịp.

Bính Tý truyền lệnh cho Hùng Nhi:

- Liệng lại một hòn sỏi.

Cậu bé cầm một hòn sỏi liệng lại phía sau. Phút chốc, một con sông chắn ngang giữ bọn người chạy và bọn người đuổi.

Bọn trẻ đều cất tiếng reo mừng, trong lúc bọn Chằng tinh đang gầm thét lên dữ dội.

Bính Tý nói:

- Ta ngồi nghỉ một một lúc. Con sông kia có làm ngăn trở bọn chúng ít nhất là vài giờ.

Nói đoạn, chuột ta tung tăng chạy quanh quần đó đây, dường như tìm kiếm vật gì.

Hùng Nhi không yên tâm. Nó nhìn về phía bờ sông, bắn khoăn hỏi:

- Thôi ta đi mau lên chứ?

Bính Tý vừa đưa mắt lảo liên nhìn quanh vừa đáp:

- Thì đi, nhưng để tôi kiểm cái này đã... À, đây rồi!

Chuột ta đưa lên vài cọng cỏ mà nó vừa bứt ở một bụi rậm:

- Các cậu chia nhau mà ăn, đừng sợ đắng.

Bọn trẻ vừa ăn, vừa nhăn mặt. Nhưng khi ăn xong, chúng thấy khỏe khoắn vô cùng. Bấy giờ Bính Tý mới ra lệnh:

- Nào, bây giờ thì đi!

Cả bọn đều đứng dậy, lên đường. Khi chúng đi được vài dặm, tiếng chân bọn Chằng lại vọng lại dồn dập hơn. Tiếng gầm thét lại càng hung tợn hơn. Bọn trẻ cố chạy như bay nhưng không thể nào kịp.

Bính Tý bảo Hùng Nhi:

- Liệng lại hòn sỏi thứ hai.

Hùng Nhi theo lời, vút lại phía sau một hòn sỏi. Bỗng đâu, một rừng cây dày đặc che kín phía sau. Bính Tý nói:

- Ta cứ chạy, họ phải để trọn một giờ mới qua khỏi rừng cây này.

Bọn trẻ chạy được một giờ nữa thì bọn Chằng lại theo gần kịp. Lần này, Bính Tý dừng bước lại thở ra một hơi dài:

- Nơi đây là nơi thử thách cuối cùng mà ta thi cùng số mạng. Hùng Nhi, bạn hãy đặt tại đây hòn sỏi còn sót lại trên tay bạn. Tất cả các bạn và cả tôi nữa hãy đặt chân mình lên hòn sỏi. Nào, thực hành đi, bạn Hùng Nhi!

Hùng Nhi đặt hòn sỏi trên tay xuống đất và mọi người đều để chân lên. Thành công, họ bỗng thấy mình đứng trên một chòm đá sừng sững, giữa cánh đồng rộng lớn, chẳng khác nào một đền đài kiên cố.

Ngay lúc ấy, bọn Chằng đã đến dưới chân đá, thở hào hển.

Bọn trẻ nhìn nhau khoái chí, trong khi mục Chằng ngảnh mặt lên, thét như sấm:

- Bọn người đã cùng đường rồi. Ta sẽ cho canh tuần quanh chòm đá, và lần này thì các người không mong gì thoát nữa. Bọn người sẽ chết đói trên ấy mà không hưởng được những món ngon vật lạ như thế này...

Mục vừa nói vừa bày ra nhiều thứ trái cây trên mặt đất. Bọn trẻ nhìn thức ăn mà thèm rỏ dãi. Chúng nhìn nhau mà ghen ngào.

Mục Chằng đắc ý reo lên:

- Các người đói lắm phải không? Các người thèm lắm phải không?

Bọn trẻ siết những cặp môi khô héo vào nhau để khỏi bật ra những tiếng thổn thức. Mục Chằng nổi giận:

- À, à, các người lớn gan lắm. Nhưng được, ta sẽ cho mời cha mẹ các người đến đây. Ta hứa rằng sẽ cho các người hôn họ lần cuối cùng, trước khi chúng ta xé xác họ trước mặt các người.

Lần này bọn trẻ đồng thanh kêu lên:

- Ba! Má!

Mục Chằng đắc ý:

- Những đứa con hiếu thảo! Được rồi, chắc các người muốn gặp cha mẹ các người lắm.

Bọn trẻ đứng thù người, không biết đối phó cách nào.

Bỗng Hùng Nhi lên tiếng:

- Đừng bắt cha mẹ chúng tôi. Anh em chúng tôi bằng lòng đầu hàng.

Mụ Chằng cười to:

- Thằng Hùng Nhi biết điều đó. Nào, anh em nhà ngươi xuống đây.

Hùng Nhi nói:

- Chỗm đá cao sừng sững thế này, anh em chúng tôi xuống thế nào được. Bà có sợi thừng đó, bà và các con bà có thể lên đây dễ dàng hơn. Mỗi người hãy cầm cán gươm xuống đất mũi gươm lên trời, lấy thừng buộc vào cán gươm, rồi quăng thừng cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ buộc thừng cho chắc chắn rồi các người thông thả trèo lên.

- Chắc như vậy không, hờ Hùng Nhi?

- Chỉ còn cách ấy mới cứu được cha mẹ chúng tôi.

Bọn Chằng mừng rỡ tranh nhau cầm cán gươm xuống đất rồi quăng sợi thừng lên. Bầy sợi thừng căng thẳng như là bảy chiếc thang dây.

Hùng Nhi hỏi:

- Bọn mụ sẵn sàng chưa?

- Rồi.

- Vậy thì leo lên đi!

Mụ Chằng cùng sáu đứa con đồng leo lên một lượt, mỗi người theo một sợi thừng. Khi họ vừa lên được nửa chỗm đá, Hùng Nhi truyền lệnh cho các anh:

- Buông thừng ra cả.

Tức khắc, bảy chiếc thừng bị buông rơi và bảy thân hình vạm vỡ rơi ùng xuống đất, va vào những mũi gươm nhọn.

Họ rên lên những tiếng thảm thiết rồi im hẳn.

Bính Tý run lên vì sợ và vì mừng:

- Giờ các bạn hãy theo tôi xuống.

Xuống đến đất, việc trước nhất của bọn trẻ là lấy thức ăn của bọn Chằng mà làm một bữa tiệc no nê.

Vừa lúc ấy, một đám người từ xa đi tới. Đó là những người trong các làng quanh khu rừng này. Cái chết của bọn Chằng tinh bấy lâu nay đại náo khu rừng đã đến tai họ. Họ vội vã tìm đến đây.

Bấy anh em Hùng Nhi được họ xem là những vị cứu tinh. Họ đưa anh em Hùng Nhi về làng, tặng cho mỗi người thật nhiều nhà cửa, ruộng nương, đất cát.

Bấy anh em Hùng Nhi về tận nhà rước cha mẹ, cung phụng song thân rất là hiếu thảo.

Về phần Bính Tý, chuộc ta được gia đình họ Hùng đổi đãi như một người bạn tốt, từ nay sống vinh hiển giữa nơi đài các chẳng thua gì một công tử vương tôn.

Thắm Thệ Hà